

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Tatiany Hanečkovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **T. P., a. s., V., B.**, zastúpený advokátom: JUDr. M. H., K., B., proti žalovanému: **D. R., N., B.**, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. II/2500/2024/2003-1192 zo dňa 10.03.2003, a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/127/2003-58 zo dňa 24.01.2007, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/127/2003-58 zo dňa 24.01.2007 **mení** tak, že rozhodnutie žalovaného č. II/2500/2024/2003-1192 zo dňa 10.03.2003 podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ O.s.p. **zrušuje a vracia** vec žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi sa náhrada trov konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/127/2003-58 zo dňa 24.01.2007 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. II/2500/2024/2003-1192 zo dňa 10.03.2003, ktorým žalovaný ako odvolací orgán, potvrdil napadnutý dodatočný platobný výmer vydaný Daňovým úradom Bratislava III, č. 602/2100/22943/2002 zo dňa 22.01.2002, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2000 v sume 32 435 300 Sk.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že ako výdavok pre zistenie základu dane, daňový zákon umožnil uznať len výdavok vynaložený na dosiahnutie,

zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov (§ 24 ods. 1, 2) a tiež upravil výdavky v prípadoch, keď daňový zákon stanovuje odchýlky od prepísaného účtovného štandardu, keďže v deň splatnosti mohol daňovník inkasovať úhradu od odberateľa aj bez postúpenia pohľadávky, faktoringová služba a následne aj vyplatená odmena faktorovi stratila v tomto prípade svoje opodstatnenie a to vzhľadom na situáciu, ktorá v tomto prípade vznikla, že veriteľ v podstate úveroval faktora. V tomto prípade si faktor svoju základnú povinnosť podľa zmluvy riadne neplnil a teda nebola naplnená základná funkcia faktoringu dohodnutá v zmluve zmluvnými stranami. Žalobca si z uvedených dôvodov neoprávnene znížil základ dane o sumu 106 757 658,22 Sk, pričom nevyužil ako postupujúci svoje zmluvné právo na úroky z omeškania vo výške 15% p.a. z dlžnej čiastky voči faktorovi. Podľa prvostupňového súdu na základe zisteného stavu veci týkajúceho sa realizácie úhrad pohľadávok, ktoré boli predmetom postúpenia na faktora, neprišlo k podstate naplnenia faktoringu, keď k úhradám postúpených pohľadávok zo strany faktora dochádzalo s tridsať až šesťdesiat dňovým oneskoreniam a časť faktúr splatných v mesiaci september a všetky faktúry splatné v októbri až novembri roku 2000, neboli do konca roku 2000 uhradené vôbec. Keďže faktor si svoje zmluvné povinnosti voči žalobcovi riadne neplnil, avšak faktoringovú odmenu žalobcovi fakturoval v celej výške, potom by zo strany faktora malo prísť k nesporne prefinancovaniu pohľadávok žalobcu, čo by malo ovplyvniť zrýchlenie peňažného toku a pomôcť k získaniu finančných zdrojov žalobcu, čo je v podstatne prevažujúcim dôvodom na uzatvorenie faktoringovej zmluvy zo strany vlastníka pohľadávok.

S poukazom na uvedené prvostupňový súd zamietol žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p..

Proti predmetnému rozsudku podal včas odvolanie žalobca uvádzajúc, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľ ďalej dôvodil tým, že predmetom spornej zmluvy: „Smlouva o faktoringu, smlouva o poskytovaní služieb marketingu“ zo dňa 10.02.1999 medzi žalobcom ako predávajúcim a spoločnosťou T. P. G., s. r. o., N., P., ČR, ako faktorom (ďalej len Zmluva) nemala byť naplnená funkcia financovania, keďže ani len časť odplaty za postúpené pohľadávky nemal žalobca dostať od faktora v období pred pôvodným termínom splatnosti. Uvedené vyplýva z čl. 4 ods. 2 Zmluvy, kde bola zároveň stanovená povinnosť faktora zaplatiť žalobcovi úhradu za postúpené pohľadávky až v dobe splatnosti uvedenej na pôvodných faktúrach. V posudzovanom prípade podľa žalobcu nielenže mali byť, ale aj boli naplnené dve základné funkcie faktoringu – t.j. funkcia poskytovania služieb zo strany faktora a tiež funkcia poisťová. Uzavretím zmluvy mal žalobca záujem eliminovať riziko neplatenia pohľadávok, príp. riziko vzniku nedobytných pohľadávok, čo obsah predmetnej zmluvy umožnil. Predmetná faktoringová zmluva nielenže napĺňa základné pojmové znaky faktoringu, ale zároveň splnila aj očakávanie žalobcu a základné ciele, pre ktoré túto Zmluvu uzavrel. Prostredníctvom uzavretia zmluvy žalobca eliminoval riziko nezaplatenia pohľadávok a nemusel preverovať bonitu jestvujúcich ani budúcich obchodných

partnerov. Uzavretím zmluvy boli výrazne znížené celkové náklady žalobcu súvisiace s vymáhaním pohľadávok v zahraničí, pričom odmena poskytnutá faktorovi bola v každom prípade nižšia, ako by boli náklady na vymoženie pohľadávok voči klientom v Českej republike, ktorí tvorili v priemere až 75% odberateľov v období roku 2000. Žalobca dal ďalej do pozornosti, že faktor prevzal od žalobcu všetky pohľadávky a nie iba bonitné.

S poukazom na uvedené žiadal žalobca odvolací súd, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a prípadne aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu – dodatočný platobný výmer zo dňa 22.01.2002 vydaný Daňovým úradom Bratislava III a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný poukazujúc na ustanovenie § 24 ods. 2 písm. r/ zákona č. 366/1999 Z.z., podľa ktorého sa za daňový výdavok (náklad) uznáva hodnota pohľadávky do výšky príjmu plynúceho z jej postúpenia. Pri postúpení pohľadávky pred lehotou splatnosti, kedy sa nemení doba splatnosti pohľadávky samotným postúpením, cestou pohľadávky dochádza jednak k postúpeniu z pôvodného veriteľa na faktoringovú spoločnosť, ako aj k postúpeniu všetkých práv, ktoré sú spojené s postúpením pohľadávky. V uzatvorenej zmluve okrem hodnoty postúpenej pohľadávky pred jej lehotou splatnosti je uvedená špecifikácia faktoringových služieb a úroku, ktoré poskytuje aj účtuje faktoringová spoločnosť pôvodnému veriteľovi ako svoje služby. Ak je pohľadávka pred lehotou splatnosti postúpená formou faktoringu za nominálnu hodnotu, na uvedený prípad sa nevzťahuje ust. § 24 ods. 2 písm. r/ zák. č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov, keďže v tomto prípade, ak daňovník postúpi pohľadávku postupníkovi, do výdavkov zahrnie jej hodnotu maximálne do výšky dosiahnutého príjmu. Z uvedeného je teda nesporné, že daňový zákon umožňuje uznať len výdavok vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov (§ 24 ods. 1 zákona o daniach z príjmov) v nadväznosti na ods. 2, v ktorom sú uvedené výdavky na (náklady) v prípadoch keď daňový zákon stanovuje odchýlky od predpísaného účtovného štandardu alebo v tých prípadoch, ktoré by v praxi mohli byť sporné. Zúčtovaná faktoringová odmena preto nemôže byť podľa žalovaného v zmysle citovaných ustanovení zákona, daňovo uznaným výdavkom.

Žalovaný s poukazom na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/127/2003-58 zo dňa 24.01.2007 ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku /ďalej len O.s.p./) preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a preto je potrebné napadnutý rozsudok krajského

súdu v Bratislave zmeniť a rozhodnutie žalovaného zrušiť (§250ja ods.4, veta prvá O.s.p.).

Z pripojeného administratívneho spisu vyplynulo, že správca dane v dňoch 10.05.2001 až 19.12.2001 vykonal u žalobcu kontrolu dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2000 (protokol č. 602/2200-146699/2001). Pri kontrole bolo zistené, že žalobca na ľarchu účtu X zaúčtoval čiastku 213 515 136,43 Sk ako faktoringovú odmenu, ktorú zaplatil na základe Zmluvy zo dňa 10.02.1999. Správca dane časť faktoringovej odmeny vo výške 106 757 568,22 Sk neuznal za daňové náklady v zmysle § 24 zák.č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 366/1999 Z.z.). Daňový úrad Bratislava III dňa 22.01.2002 vydal dodatočný platobný výmer č. 602/2100/22943/2002, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel v dani z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie v sume 32 435 300 Sk. Proti rozhodnutiu správcu dane sa žalobca odvolal a žalovaný rozhodnutím zo dňa 23.04.2002 č. II/2500/2910/2002-1192 odvolanie žalobcu zamietol a dodatočný platobný výmer Daňového úradu Bratislava III potvrdil.

Žalobca podal na Najvyšší súd SR žalobu vedenú pod sp. zn. 5SŽ 74/2002. Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal dňa 09.12.2002 rozsudok, ktorým zrušil rozhodnutie D. R. zo dňa 23.04.2002, č.k. II/2500/2910/2002-1192 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, nakoľko dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného o tom, že neuzná časť faktoringovej odmeny vo výške 106 757 568,22 Sk je podľa § 24 zák.č. 366/1999 Z.z. predčasný a nie je náležité v rozhodnutí žalovaného odôvodnený a to s poukazom na ust. § 30 ods. 3 zák.č. 511/1992 Zb. Následne žalovaný vydal preskúmané rozhodnutie č. II/2500/2024/2003-1192, ktorým žalovaný v súlade s § 48 ods. 5 zák.č. 511/1992 Zb. potvrdil dodatočný platobný výmer daňového úradu Bratislava III č. 602/2100-22943/2002 zo dňa 22.01.2002.

Predmetné rozhodnutie žalovaného napadol žalobca žalobou na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 1S/127/2003. Krajský súd v Bratislave rozhodol dňa 08.06.2005 tak, že žalobu zamietol. Proti uvedenému rozsudku sa odvolal žalobca a Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2SŽ-o-KS 100/2005 zo dňa 25.10.2006 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 08.06.2005 č.k. 1S/127/2003-36 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že napadnutý rozsudok krajského súdu neobsahoval dostatok dôvodov pre vecné posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a úlohou krajského súdu bolo v ďalšom konaní posúdiť vec v zmysle § 24 zák. č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov a preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia meritórne. Najmä preskúmať, či bola naplnená podstata faktoringu ako to tvrdí žalobca a či existoval dôvod neuznať faktoringovú odmenu zaplatenú žalobcom faktorovi za daňový výdavok, resp. daňový náklad žalobcu, alebo či sú správne závery daňových orgánov, že poskytnutie služieb faktoringu českou spoločnosťou nie je preukázateľné a preto odmenu za tieto služby nie je možné uznať ako náklad súvisiaci s postúpením pohľadávky pred lehotou jej splatnosti formou faktoringu.

Procesným predpisom upravujúcim správu daní, ktoré sú príjmom štátneho rozpočtu alebo rozpočtu obce, vykonávanú správcami dane, upravuje zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.). Na účely citovaného zákona sa rozumie pod pojmom daňové konanie také konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov.

Podľa § 101 citovaného zákona sa na daňové konanie nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní).

Zákon č. 511/1992 Zb. v ustanovení § 2 zakotvuje základné zásady daňového konania. Podľa tohto ustanovenia pri správe daní postupuje správca dane v konaní o daniach v súlade so všeobecne záväznými predpismi, chráni záujmy štátu a obcí a dbá pritom na zachovanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov je základom dane rozdiel medzi príjmami s výnimkou príjmov, ktoré nie sú predmetom dane z príjmov oslobodených od dane a daňovými výdavkami (§ 24) a to pri rešpektovaní ich vecnej a časovej súvislosti v danom zdaňovacom období. Ak daňové výdavky presahujú príjmy, rozdiel je daňovou stratou.

Ako výdavok pre zistenie základu dane, daňový zákon umožňuje uznať len výdavok vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov (§24 ods. 1) v nadväznosti na ods. 2, v ktorom sú uvedené výdavky v prípadoch, keď daňový zákon stanovuje odchýlky od predpísaného účtovného štandardu.

Na sporných faktúrach faktor t.j. spoločnosť T. P. G. s. r. o., P., ČR, vyčíslovala faktoringovú odmenu vo výške 20%, v celkovej výške 213 515 136,43 Sk, pričom samotná faktoringová odmena v zmysle zmluvy bola dohodnutá vo výške 10%. Predmetom súdneho prieskumu je 10% faktoringová odmena, pričom zvyšných 10% vyúčtovaných ako faktoringová odmena, bola odmena za poskytnutie marketingových služieb vo výške 10% nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok za marketingové služby. Uvedenú odmenu za marketingové služby daňové orgány uznali ako náklad žalobcu. Faktoringová odmena, ktorú si žalobca zahrnul do svojich nákladov za rok 2000 mala byť vyplatená faktorovi za to, že faktor odkúpil pohľadávku ešte pred jej splatnosťou a záložoval ju do doby splatnosti. Prvoradou povinnosťou faktora bolo uhradiť žalobcovi postúpené pohľadávky v nominálnej hodnote v dobe splatnosti uvedenej na pôvodných faktúrach. Zo strany faktora malo prísť k prefinancovaniu pohľadávok žalobcu, čo by mohlo ovplyvniť zrýchlenie peňažného toku a k získaniu finančných zdrojov žalobcu. Podľa skutkových zistení daného prípadu, postúpené pohľadávky boli zo strany faktora uhrádzané s tridsať až

šesťdesiat dňovým oneskorením a časť faktúr splatných v mesiaci septembri a všetky faktúry splatné v októbri a novembri 2000 neboli do konca roku 2000 uhradené vôbec, z čoho možno usúdiť, že faktor si zmluvné povinnosti voči žalobcovi (predávajúcemu) riadne neplnil, avšak faktoringovú odmenu žalobcovi fakturoval v celej výške.

Z obsahu predmetnej Zmluvy zo dňa 10.02.1999 z čl. 1 bod 4 ods. 3 vyplýva, že faktor sa zaväzuje všetky vyššie uvedené pohľadávky od predávajúceho kúpiť, zaplatiť za ne riadne a včas dohodnutú cenu a plniť ďalšie povinnosti podľa tejto zmluvy.

Z čl. 2 bod 1 citovanej Zmluvy za služby faktoringu poskytnuté v súlade s touto zmluvou obdrží faktor odmenu vo výške 10% nominálnej hodnoty všetkých jemu postúpených pohľadávok. Táto odmena nezahŕňa DPH.

Z čl. 2 bod 2 citovanej Zmluvy vyplýva, že odmena bude fakturovaná faktorom predávajúcemu raz mesačne, vždy v prvých desiatich dňoch mesiaca za pohľadávky postúpené faktorovi v predchádzajúcom mesiaci. Faktúra bude mať splatnosť 30 dní odo dňa vystavenia.

Podľa čl. 4 bod 1 Zmluvy faktor bol povinný uhradiť predávajúcemu postúpené pohľadávky v nominálnej hodnote a v dobách splatnosti uvedených na pôvodných faktúrach.

Z čl. 4 bod 3 vyplýva, že platba je podľa uvedenej zmluvy považovaná za včas uhradenú ak je najneskôr v posledný deň lehoty príslušná čiastka pripísaná na účet predávajúceho. V prípade omeškania s úhradou plnenia voči predávajúcemu je predávajúci oprávnený účtovať faktorovi úrok z omeškania vo výške 15% p.a. z dlžnej čiastky za každý deň omeškania.

Z citovaných ustanovení zmluvy vyplynulo, že faktor mal v zmysle Zmluvy povinnosť od predávajúceho kúpiť predmetné pohľadávky a zaplatiť riadne a včas dohodnutú cenu a plniť ďalšie povinnosti podľa Zmluvy – z marketingových služieb poskytnutých faktorom predávajúcemu, ktoré boli zmluvne upravené v článku 8 Zmluvy. Odmena zaplatená faktorovi podľa čl. 8, teda z marketingových služieb, nie je predmetom súdneho prieskumu, bola ako daňový výdavok uznaná.

Jednou z ďalších zmluvných povinností faktora bola aj povinnosť pohľadávky od predávajúceho kúpiť, povinnosť zaplatiť za ne riadne a včas dohodnutú cenu. V zásade možno konštatovať, že faktor si splnil povinnosť od predávajúceho (žalobcu) predmetné pohľadávky kúpiť. Ďalšiu povinnosť zaplatiť za odkúpené pohľadávky riadne a včas dohodnutú cenu si plnil faktor už len čiastočne, keď podľa vyjadrenia žalobcu za pohľadávky zaplatil riadne, avšak nezaplatil včas. Z čl. 2 bod 1 citovanej Zmluvy vyplýva, že faktorovi vznikol nárok na odmenu za služby faktoringu v prípade, ak služby boli poskytnuté v súlade so zmluvou. Z uvedených skutkových

zistení vyplýva záver, že faktor si riadne plnil povinnosti z predmetnej faktoringovej zmluvy a to len čiastočne – v tej časti, v ktorej sa zaviazal od predávajúceho odkúpiť pohľadávky. Neplnil si už riadne povinnosť zaplatiť za postúpené pohľadávky včas. Pre prípad porušenia povinnosti zaplatiť nominálnu hodnotu postúpených pohľadávok včas, bola medzi účastníkmi zmluvy *dohodnutá sankcia*, podľa ktorej bol žalobca oprávnený účtovať faktorovi úrok z omeškania (čl. 4 bod 3 Zmluvy) vo výške 15% p.a. za každý deň z omeškania z dlžnej čiastky.

Z uvedeného podľa názoru senátu Najvyššieho súdu SR vyplýva, že v tomto prípade pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, je potrebné vyriešiť prejudiciálne otázku, či je možné zahrnúť vyplatenú odmenu na základe faktoringovej zmluvy, ako daňový výdavok žalobcu alebo nie, čo je však podmienené doplnením skutkového stavu veci tak, že bude zrejmé akú časť z nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok zaplatil faktor žalobcovi reálne v roku 2000 a z uvedenej sumy bude potrebné následne vypočítať 10% odmenu faktora, ktorú bol povinný žalobca zaplatiť faktorovi za predpokladu splnenia všetkých zmluvných povinností – povinnosť pohľadávku odkúpiť, zaplatiť riadne a včas nominálnu hodnotu postúpenej pohľadávky. V prípade, ak si zmluvné povinnosti faktor nesplnil, čo i len čiastočne, suma odmeny zaplatená faktorovi nemôže byť potom uznaná ako daňový náklad za rok 2000, pretože takýto výdavok nemožno považovať tak, ako to naznačil žalovaný vo svojich rozhodnutiach za vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov (§ 24 ods. 1 zákona č. 366/1999 Z.z.) v nadväznosti na ods. 2 § 24.

Senát najvyššieho súdu s poukazom na uvedené dospel k záveru, že za daňový výdavok podľa § 24 zákona č. 366/1999 Z.z. možno uznať časť zaplatenej faktoringovej odmeny, ktorú zaplatil žalobca spoločnosti T. P. G., s. r. o., P., za rok 2000 vo výške 10% z nominálnej hodnoty postúpených pohľadávok žalobcom na faktora, za predpokladu, že hodnota postúpených pohľadávok, z ktorej bola faktoringová odmena vyúčtovaná a aj zaplatená žalobcom, bola skutočne žalobcovi zaplatená faktorom v predmetnom zdaňovacom období. V opačnom prípade zaplatenie takýchto výdavkov, teda zaplatenie faktoringovej odmeny faktorovi žalobcom, nemožno považovať za výdavok v zmysle § 24 zákona č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov.

Úlohou daňových orgánov bude v ďalšom doplniť zistenia skutkového stavu v naznačenom smere a následne na základe nových zistení stavu veci, posúdiť opodstatnenosť daňových výdavkov žalobcu a následne vyčíslieť dorubenú daň.

Najvyšší súd SR dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a preto podľa § 250ja ods. 4 O.s.p. zmenil odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave (§ 220 O.s.p.), a zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa § 250ja ods. 5 O.s.p. sú súd prvého stupňa aj správny orgán viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 veta druhá O.s.p. a nepriznal žalobcovi náhradu trov konania s poukazom na dôvody hodné osobitného zreteľa, za ktoré súd v danej veci považuje neúplne zistený skutkový stav veci, na objasnení ktorého sa rovnako podieľajú obaja účastníci konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 6. marca 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková